

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 23 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Iwona Dziamska

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Jankowiak

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2015 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa N. Hurtownia (...), (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. – nr KRS (...)

przeciwko: K. R. – nr PESEL (...)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 78.553,67 zł (siedemdziesiąt osiem tysięcy pięćset pięćdziesiąt trzy złote sześćdziesiąt siedem groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 6 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
2. kosztami postępowania obciąża pozwanego i w związku z tym zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.928,00 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, kwotę 786,00 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od zażalenia oraz kwotę 3.617,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Iwona Dziamska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 stycznia 2014r. powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w C. wniósł o zasądzenie od pozwanego K. R., zamieszkałego w O., kwoty 78.553,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 listopada 2012r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż pozwany zawarł w dniu 17 kwietnia 2008r. z (...) Bank (...) S.A. umowę o kredyt w rachunku eFirma nr (...)08- (...). Przedmiotowa umowa wygasła w dniu 16 kwietnia 2009r. W związku z niespłaconymi zobowiązaniami pieniężnymi (...) Bank (...) S.A. wystawiła w dniu 23 czerwca 2009r. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), który został zaopatrzony w klauzulę wykonalności na mocy postanowienia Sąd Rejonowego w Chodzieży z dnia 5 sierpnia 2009r. sygn. akt I Co 957/09. Po przeprowadzeniu postępowania egzekucyjnego Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Chodzieży W. J., postanowieniem z dnia 9 czerwca 2011r., umorzył postępowanie w sprawie KM (...)

Powód wyjaśnił, iż wierzytelność przysługująca (...) Bank (...) S.A. w stosunku do pozwanego z w/w umowy została sprzedana w formie cesji, na mocy umowy z dnia 5 listopada 2012r. na jego rzecz. Pozwany został zawiadomiony o zmianie wierzyciela i wezwany do zapłaty należności.

Powód podał również, że na kwotę dochodzą pozwem składa się: 49.856,66 zł – kwota główna, 3.637,94 zł – odsetki skapitalizowane (odsetki umowne), 24.581,22 zł – dalsze odsetki ustawowe (odsetki karne), 100 zł – opłaty (prowizje bankowe), 377,85 zł – koszty sądowe.

Postanowieniem z dnia 20 lutego 2014r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie VI Nc – c 37947/14 stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty, a postanowieniem z dnia 16 czerwca 2014r. sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Poznaniu.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, iż żądanie pozwu nie zasługuje na uwzględnienie, z uwagi na fakt, iż okoliczności faktyczne przywołane w uzasadnieniu pozwu pozostają w sprzeczności ze stanem faktycznym.

Mając na uwadze powyższe pozwany wskazał, iż powód w żadnym razie nie wykazał przejścia praw i obowiązków z (...) Bank (...) S.A. na powoda, albowiem nie załączył do pozwu umowy, z której wynikałoby przyjęcie praw i obowiązków.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 kwietnia 2008r. (...) Bank (...) S.A. zawarł z pozwanym umowę o kredyt w rachunku eFirma nr (...) 08- (...).

Wraz z umową pozwany podpisał oświadczenie o poddaniu się egzekucji do kwoty 87.500 zł.

okoliczność bezsporna, a nadto **dowód** : umowa o kredyt w rachunku eFirma nr (...) 08- (...) z dnia 17 kwietnia 2008r. (k.120-121), oświadczenie o poddaniu się egzekucji (k.119).

Pozwany nie spłacił wszystkich swoich wymagalnych zobowiązań, wynikających z w/w umowy. W związku z tym (...) Bank (...) S.A. wystawił w dniu 23 września 2009r. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) na kwotę 53.594,60 zł.

Postanowieniem z dnia 5 sierpnia 2009r. Sąd Rejonowy w Chodzieży w sprawie sygn. akt I Co 957/09 nadał klauzulę wykonalności na powyższy bankowy tytuł egzekucyjny.

okoliczność bezsporna, a nadto **dowód** : postanowienie Sądu Rejonowego w Chodzieży z dnia 5 sierpnia 2009r. sygn. akt I Co 957/09 (k.117), bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 23 czerwca 2009r. nr (...) (k.118).

Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego prowadzone było postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanemu przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Chodzieży W. J. pod sygn. akt Km (...)

Powyższe postępowanie zostało umorzone postanowieniem komornika z dnia 9 czerwca 2011r., z uwagi na bezskuteczność egzekucji.

okoliczność bezsporna, a nadto **dowód** : postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Chodzieży W. J. z dnia 9 czerwca 2011r. sygn. akt Km (...) (k.116).

W dniu 5 listopada 2012r. (...) Bank (...) S.A. zawarł z powodem umowę sprzedaży wierzytelności, która obejmowała między innymi wierzytelność wobec pozwanego, a wynikającą z w/w umowy.

okoliczność bezsporna, a nadto **dowód** : umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 5 listopada 2012r. wraz z załącznikami (k.102-113).

Pismem z dnia 6 grudnia 2012r. (...) Bank (...) S.A. zawiadomił pozwanego o zmianie wierzyciela.

okoliczność bezsporna, a nadto **dowód** : informacja o zmianie wierzyciela z dnia 6 grudnia 2012r. wraz z dowodem doręczenia (k.114-115) .

Sąd zważył co następuje:

W myśl art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiłoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W niniejszej sprawie pozwany kwestionował roszczenia powoda, jednakże jego stanowisko było niezwykle ogólne i poza żądaniem oddalenia powództwa, nie zawierało w zasadzie żadnych szczegółowych zarzutów i to pomimo, iż pozwany reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika. Z treści odpowiedzi na pozew można wywnioskować, że stanowisko pozwanego uzasadnione było dwiema kwestiami. Po pierwsze pozwany podnosił, iż powód nie wykazał przejścia praw i obowiązków, przy czym pozwany nie kwestionował skuteczności dokonanej cesji, a tylko brak w aktach sprawy dokumentów, potwierdzających jej dokonanie. Drugi z zarzutów dotyczył spłaty zobowiązania przez pozwanego wobec pierwotnego wierzyciela.

Odnosząc się do pierwszej z powyższych kwestii wskazać należy, iż powód wraz z pismem z dnia 18 maja 2015r. przedłożył dokumenty, które w ocenie Sądu były wystarczające dla wykazania dokonanej cesji. Powód przedłożył przede wszystkim umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 5 listopada 2012r. Z treści tej umowy oraz załącznika do niej, zawierającego wykaz wierzytelności, wynika w sposób jednoznaczny, że jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca (...) Bank (...) S.A. wobec pozwanego, z tytułu umowy o kredyt w rachunku eFirma nr (...) 08- (...) z dnia 17 kwietnia 2008r. Co istotne powód przedłożył również zawiadomienie o dokonanej cesji z dnia 6 grudnia 2012r. Pozwany nie wykazał, aby po jego otrzymaniu zgłaszał stronom umowy cesji jakiegokolwiek zarzuty dotyczące prawidłowości zawarcia tej umowy i jej skuteczności. Pozwany zatem od momentu otrzymania tego pisma wiedział o dokonanej cesji i przed procesem nie podważał jej skuteczności. Również w toku procesu, po otrzymaniu pisma z dnia powoda z dnia 18 maja 2015r., pozwany nie sformułował żadnych zarzutów w stosunku do umowy. Uznać zatem należy, iż powód prawidłowo wykazał okoliczność cesji spornej wierzytelności.

W ocenie Sądu brak było również podstaw do uwzględnienia drugiego z zarzutów pozwanego dotyczącego spełnienia świadczenia objętego procesem. Pozwany sugerował, że dokonał spłaty na rzecz (...) Bank (...) S.A. Stosownie zatem do treści art. 6 k.c. na pozwanym spoczywał obowiązek wykazania tej okoliczności. Ciężarowi dowodu w tym zakresie pozwany jednak nie sprostał. W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o zwrócenie się do (...) Bank (...) S.A. celem uzyskania informacji o spłacie przez niego zobowiązań, wynikających z w/w umowy kredytu. Wniosek ten został jednak przez Sąd pominięty. Po pierwsze strona nie może przerzucać na Sąd obowiązku gromadzenia materiału dowodowego, którego przedłożenie pozostaje w dyspozycji strony. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronie, a Sąd może zwracać się o przedstawienie określonych dokumentów wówczas, gdy strona nie może tego uczynić. Skoro pozwany miał dokonać zapłaty swoich zobowiązań wobec banku, powinien posiadać stosowne potwierdzenia wpłat, potwierdzenia przelewów, czy też wyciągi z rachunków bankowych. Jeżeli pozwany nimi nie dysponował, to mógł sam wystąpić do banku w celu ich uzyskania. Pozwany nie wykazał, że nie posiada takich dokumentów, ani że nie może samodzielnie ich uzyskać od banku. Po drugie należy zwrócić uwagę, iż zgłoszony przez pozwanego wniosek jest nieznanym ustawie. (...) Bank (...) S.A. nie jest stroną niniejszego postępowania, a zatem Sąd nie może swobodnie nakładać na taki podmiot obowiązków procesowych. W obowiązującym porządku prawnym Sąd może nakładać obowiązki jedynie wówczas, gdy istnieją określone podstawy prawne. Kodeks postępowania cywilnego zawiera w art. 248 § 1 możliwość zobowiązania do przedstawienia określonego dokumentu. Zgodnie z tym przepisem każdy obowiązany jest przedstawić na zarządzenie sądu w oznaczonym terminie i miejscu dokument znajdujący się w jego posiadaniu i stanowiący dowód faktu istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy, chyba że dokument zawiera informacje niejawne. Pozwany powinien jednak wskazać o jakie konkretnie dokumenty chodzi. Brak jest natomiast normatywnego uzasadnienia dla zobowiązania podmiotu trzeciego do przedstawienia określonych informacji, bez względu na ich znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż pozwany nie powołał żadnych konkretnych twierdzeń dotyczących spłaty swojego zobowiązania. Nie wskazał, czy spłaty dokonał w całość, w części, a jeżeli w części, to w jakiej. Nie wskazał również kiedy i jakie kwoty wpłacał.

Zgodnie z regułami procesu cywilnego strona powinna w pierwszej kolejności podnieść określone twierdzenia, a następnie potwierdzać ich zasadność za pomocą określonych środków dowodowych. Tymczasem w niniejszej sprawie pozwany próbuje odwrócić powyższą kolejność i dopiero za pomocą określonych środków próbuje formułować swoje twierdzenia, co do tego kiedy i jakie kwoty wpłacił na rzecz banku.

Okoliczność ta ma znaczenie również z uwagi na treść art. 512 k.c. zgodnie z którym dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a poprzednim wierzycielem.

Przeciwko twierdzeniom pozwanego o dokonanej zapłacie przemawia również fakt wystawienia przez bank bankowego tytułu egzekucyjnego i zaopatrzenie go w klauzulę wykonalności, jak również prowadzenie przeciwko pozwanemu egzekucji. Gdyby pozwany dokonał zapłaty, zapewne podnosiłby tą okoliczność, czy to na etapie postępowania klauzulowego, czy też egzekucyjnego.

Postanowieniem z dnia 23 czerwca 2015r. Sąd oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego o odroczenie rozprawy. Pomijając już fakt, iż zawiadomienie o terminie rozprawy pełnomocnik pozwanego otrzymał w dniu 18 maja 2015r., a wniosek o odroczenie rozprawy złożył dopiero w dniu rozprawy, to brak było w ocenie Sądu podstaw do jego uwzględnienia. Zgodnie z art. 214 § 1 k.p.c. rozprawa ulega odroczeniu, jeżeli sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność strony jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewidywać. W świetle powyższego brak było podstaw do odroczenia rozprawy z uwagi na występowanie pełnomocnika pozwanego w innych postępowaniach.

Mając na uwadze powyższe koniecznym było uwzględnienie powództwa w całości. Powód wykazał, iż nabył w drodze cesji od (...) Bank (...) S.A. wierzytelności objęte pozwem. Pozwany pomimo podnoszonych zarzutów nie wykazał, aby umowa z dnia 5 listopada 2012r. nie wywołała skutków prawnych lub aby zaspokoił roszczenia powoda. W związku z tym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 78.553,67 na którą składało się: 49.856,66 zł – kwota główna, 3.637,94 zł – odsetki skapitalizowane (odsetki umowne), 24.581,22 zł – dalsze odsetki ustawowe (odsetki karne), 100 zł – opłaty (provizje bankowe), 377,85 zł – koszty sądowe. O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku obciążając nimi w całości pozwanego jako stronę przegrywającą proces. W tym zakresie Sąd oparł się na przepisach art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Zgodnie z ich brzmieniem strona przegrywająca sprawę jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Do powyższych kosztów stosownie do § 3 przywołanego powyżej przepisu należą dla strony reprezentowanej przez adwokata wynagrodzenie nie wyższe niż stawki określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazane przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Na koszty postępowania poniesione przez powoda w niniejszym procesie składały się: opłata od pozwu koszty zastępstwa procesowego i koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił w oparciu o treść § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013r. poz. 461 ze zm.).

SSO Iwona Dziamska